

sa ei taba mitte lähemast teada saada, mis und valivad wõi hõelad inimesed peavad nägema?" Ja kuningas andis ühele kõige lähemal seiswale unenäule märku; see oli üks kote kanglane, kumbagi kaenla all kandis ta üht westefiwi.

"Jutusta, mis sa täna õõse tabad teha!" küsis kuningas.

Seal tõmmas koll pea õlade wähele, kiskus suu kuni kõrwadeni laiali ja nägu hirmu kiskudes hahas ta jutustama:

"Ma lähen rikka mehe poole, kes oma isa lastis nägga näha. Kui wanamees ühel päewal poja ukse ette tuli leiba kerjama, tuli poeg ja ütles perele: Ajage see wabiseja minema! Selle juure läin ma õõseti ja õerun teda kahe westefiwi wabel, kuni tema koldid leha sees lõit ilusaste peeneks ja pehmeks on läinud. Siis mõtan ma teda kaestagust pidi kinni, raputan teda tubliste ja ütlen: Kas näed nüüd, kui kenaste sa wabised, süa mait! Siis ärkab ta üles, hambad lõgisewad tal juus ja ta ütles: Naene, too mulle veel paljemat tekki peale, mul on külm. Ja kui ta jälle magama jääb, lahwatan ma teda unesti."

Kui Jüri seda oli kuulnud, tungis ta wäewõimul uksest wälja, kuningat enese järele tõmmates, ja hüüdis: "Sia ma ei jää mitte silmapilguks enam nende halwa unenägude juure. See on ju kote!"

Nüüd wiis kuningas teda ühte ilusasse aida, kus teed hõbedast, killepeentrad kullast ja kilted salkiwõbed olid. Siin jalgutastwad head unenäud. Kõige esimene, mis ta nägi, oli üks unenägu nagu noor lahwatanud palgega naene, sellel oli ühes kaenlas üks weike Noa laewale ja teises kaenlas laste laste mängufannidega.

"Kes see on?" küsis Jüri.

"See läheb õhtuti ühe weikse haige poisikese juure, kelle ema ära on surinud. Päewa on ta ainuüksi ja keegi ei küsi tema järele; aga õhtu läheb see unenägu temale seltsiks ja wiidab mängides tema aega terve öö. Poisike jääb õhtul ikka aeglaste magama, sellepärast läheb unenägu ikka nii aeglaste. Teised unenäud läbewad lõik palju hiljem. — Tule nüüd edasi; kui sa kõige tahad näha saada, siis peame tõttama."

Siis läkswad nad aias edasi keset häid unenägusid.

Seal oli mehi ja naiti, hõlvaid ja lappi, kõigil armsad silmawaated, nägusad näud ja wäga ilusad riided. Käs oli mitmel lõiksuu asju mis süwa ilal wõib ihaldada. — Korraga jäi Jüri seisma ja karjatas nii waljuste, et lõik unenäud ümber waadastwad.

"Mis sul on?" küsis kuningas.

Seal on ju minu printsess, kes nii mitmel korral mulle on ilmunud ja roosid kinkinud," hüüdis Jüri waimustusega.

"Dige küll," ütles teine, "see ta on. Eks ole tõsi, ma olen sulle ühe ilusa unenäu saatnud? See on peaaegu lõikdest kõige ilusam."

Nüüd jooksis Jüri printsessi juure, kes praegu jälle oma kuldse kiige peal istus ja siiskus. Niipea kui ta teist nägi liginema, hüpas ta maha ja jooksis Jürile wastu. See mõttis teda kae kõrwale ja tallutas teda ühe kuldpingi juure. Sinna istustwad mõlemad maha ja jutustastwad teineteisele, kui lõbus see on, et nad teineteist jälle näha saavad. Ja kui nad sellega walmis olidwad, hakaastwad nad sedasama juttu ikka jälle eest otsast peale. Seniäna läis unenägude kuningas aia suurt leikteed mööda edasi tagasi, känd selja peal; aeg-ajalt mõttis ta taskuuri wälja ja waadas järele, kui hiljale aeg juba jõuab, sest et unenägi Jüri ja printsessi oma juttuwestamisega ikka veel mitte lõpule ei jõudnud. Wiimaks läks ta nende juure ja ütles: "Hea nüüd küll, lapsed! Siinul, Jüri, on pikk tee veel ära läia, sest õõset ei wõi ma sind siia jätta, sest et mul ühtegi wõõrit ei ole, kuhu sa wõiksid magama heita, sest ega unenäud ei maga, waid õõseti peawad nad ikka maa peal inimestele ilmuma. Ja süa, printsess, pane enuast ka walmis; pane täna õõset roosalleit selga ja tule pärast minu juure, et ma sulle ütlen, kellele sa sel õõl pead ilmuma ja mis sa temale pead üttema."

Kui unenägi Jüri seda kuulis, tundis ta oma südames julgust kaswama, nagu enne ei ilalgi omas elus. Ta tõusis kuldpingi pealt üles ja ütles kindlat healel: "Armas kuningas, omast printsessist ei lahku ma ilalgi enam. Emb kumba, kas jätate